

PIÆ LACRIMARUM INFERIÆ,

QVas

PER-ILLUSTRI atque EXCELLEN-
TISSIMO DOMINO,

D O M I N O

IOANNI GEORGIO

De PONICKAU,

Potentissimi Poloniarum Regis & Electoris Saxoniae in Supre-
mo Appellationum & Ecclesiastico Senatu Præsi-
di gravissimo,

Dynaste in Pobra & Klein Opiz,

DOMINO ET MECÆNATI SUO GRATIOSISSIMO,
PER-ILLUSTREM PARENTEM

Doroth. Tugendreich,

ex

Perantiqua LOESCHEBRANDIORUM

Profapia,

Matronam omnium virtutum ornamentis eminentissimam
die VIII, Id. Jun. a. ær. Chr. clo lo CCXVII.

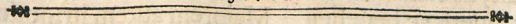
placidissime finitam

acerbissime lugenti

inmentis additissimæ symbolum & obsidem
cum veneratione offert

CAROLUS FRIDER. LICHTENHAHNUS,

Jur. Cult.

DELITII,

Litteris CHRISTIANI VOGELGESANGII.

PER-ILLUSTRIS
atque
EXCELLENTISSIME
DOMINE,

Ntra silentium me tenerem, nec tam illætabili defungens officio crudum adhuc & viride TUUM vulnus, levidenti hac & intempeſtiva compellatione tangerem, niſi, dum obnixa & æternum vadata pietatis meæ religio pro ratione & honeſto ſtare titulo publiceque condoleſcendi neceſſitatem imponere videtur, fore me excuſatiſſimum conſiderem. Uti enim tralatitia conſuetudo penè legis vim induit, ut eorum, quos ſalutis noſtræ auctores & ſtatores ſuſpicimus, utramque fortunam noſtram quodammoſo facere, nec in lætitiæ minus, quam luçtûs ſocietatem ire ſoleamus; ſic fieri ſecus non potuit, quin, ubi TE, o ſacrum Sidus ac Præſidium meum, in graviffimum incidiffe luçtum acciperem, ita confunderer atque exanimarer, ut auribus vix fidem haberem. Perdolui ſane & tumentibq̄ liqueſcere cœpi oculis, quum PER-ILLUSTREM PARENTEM invida fati ſiniſteritate ereptam nobis intelligerem, cujus effuſiſſima gratia tam mire ſemper domui noſtræ allubuit, ut eam citra ullius meriti rationem fui proſuſ fecerit muneris ac beneficii. Majorem autem in modum dolorem accendi & exulcerari ſenſi, quum, TE, cujus ſacro ac venerabili ore meus trahitur ſpiritus, & in cujus prolixis-

xiffima indulgentia omnes mularum mearum spes fitas de-
fixasque arbitror, beatissimum Ejus obitum acerbè & do-
lenter ferre, inter ceteras necessitudines cognoscerem.
Frustra effem, si ultra sortem meam temerarius hoc mihi
jam fumerem, ut aut calamitatem hanc extenuarem, aut
dolori fomentis quasi adhibitis mederi conarer, quod u-
trumque & modestiam meam oneraret, & infantia meae
modum excederet. Verum quum simul in justissimi moe-
roris partes veniam, id mihi negotii dari intelligo, ut licet
maximam fecerimus jacturam, nihil tamen extra modum &
numerum, sed recte omnia & ordine à divino facta esse Nu-
mine, adversus optimos optimo, perducam ad liquidum. Et
luctuosum omnino est, quod unice & efflictim amamus, a-
mittere, & quo quem arctius cariusque habemus, hoc ve-
hementius, nisi pumiceos forte oculos habuerimus, aut si-
liceae Philosophorum sectae, quae adversus omnes casus
obcalluit, dederimus nomen, nos urit ac pungit ejus desi-
derium. Quid autem est, MECÆNAS GRATIOSISSIME,
quod impensius unquam usque in delicias adamaveris,
quod sollicitius in sinu & oculis gestaveris, quam Opti-
mam Matrem, quae non modo prima, si à Deo discessero,
generosissimi spiritus dederat incunabula, sed & insitam
& ad omnia summa natam excelsi animi Tui vim rectis
roboravit cultibus, & prætextatam annorum mollici-
em purpuræ tantæque, qua jam emines, fortunæ ap-
prime capacem finxit ac formavit. Luctuosius adhuc,
puto, est, amittere, cujus pretium eximia raritas exagge-
rat. Cui vero rariores & majori cum cura dicendæ vir-
tutes unquam fuere, quam Nostræ, quibus ita usque
ad miraculum exsplenduit, ut aut productione vita, aut
immortalitate, si eam homini optare fas est, dignissima
esse videretur. Enim vero infra suam putavit esse magni-
tudinem, in secundis tertiisque, seu in vulgari laudum
mediocritate consistere. Ultra sexus sui morem & in-
genium generosæ indolis vim diffudit, & tot tantas-
que amica velut copula & concentu sibi virtutes induit,

):(2

quot

quot & quantas humana vel natura recipit, vel industria perficit. Harum nobilitate Generis sui nobilitatem illuminavit insigniter; has infularum loco habuit, quibus naturæ debitum decus redderet sanctius, cumque aliæ in meris majorum stupent titulis, & fumosis tument imaginibus, illa ex sola virtute suam nobilitatem metiri fuit solita, nec tam sibi genus, quam se generi ornamento esse debere existimavit. Injuria virtutum fuerit referre, quam acri & inusitato puræ defæcatæque religionis fuerit accensa studio; quam casta & illibata mente Deo supplicaverit, quam tenaciter se ad ejus leges, eiurato omni colore & fucò, alligaverit. Et quanquam facilis alioqui pietatis in prosperis sit oblivio, & rara illis fument aræ, quos abblandientis fortunæ copiæ circumfluunt; tamen Illa cœleste Numen toto admisit pectore, ut ad pietatis exemplar nihil esset expressius & absolutius. Recte fecit, non ut facere videretur, sed quia aliter facere non poterat, nihil ad ostentationem, omnia ad conscientiam, cujus pretio potissimum ducebatur, referendo. Juvabit omnes, quibus ejus familiaritatem intrare intimius contigit, subinde recordari, quanta dulcedine, quanta comitate, gravitate & lenitate mores mixtissimos condierit; quam exposita & accincta humanitas! quam jucunda animi & frontis exporrectæ diffusio! quam æqua & par sui adversus omnes vel extremæ caveæ homines æstimatio, quam candida & egregie cordata integritas ex sua natura fingens cæteros mentemque in ipso vultu gerens in Ea extiterit. Mellis erit, meminisse quam benigna, quam facilis fuerit in levandis hominum angustiis, quam in numerato confiscatoque suas habuerit opes, quas velut per saturam spargeret plena manu egenis, neque in acta mittens, quod Romanus taxat Philolophus, nec in calendario scribens, quæ conferret, beneficia. Nihil dicam exactissimam Ejus in rebus gerendis solertiam, nihil ex somnem in exequendis industriam. Ex quo vitam viduam cœpit trahere, sane viriles curas induit; quumque aliæ inter speculum & pectinem tempus perdunt; Illa, licet ingra-

ve-

vescente atate uti potuisset vacatione, tamen non destitit dies omnes inter catenatos labores dividere, extra omnem dilationem posita, & composito rerum ordine vivens quasi ad formulam. Nihil dicere denique attinet magnum animi robur & immotam constantiam, qua in novissima & pertinaci fatis valetudine dolores caufarii corporis concoxit, prout viva in omni fortuna semper fuit unica & non minus felix, quam infelix esse didicerat. Quam contempsit in hora decretoria bona hujus vitæ tanquam fluxa, precaria & in diem data! quam decenter, quum ad ultimam rerum lineam ventum esset, acquivit! quam pie tandem cœlo cœlestissimam animam reddidit! Hæ lectissimæ & edecumatæ virtutes, quas tam parce transcurrendo circumscripsi magis quam executus sum, TUA quidem pietas, PRÆSES EXCELLENTISSIME tenerrimo ducta affectu optaverat, ut quam tardissime cœlo, unde venerant, redderentur, sed festinavit easdem, qui vitæ nostræ necisque sedet arbiter, quia jam maturuissent ad editiorem orchestram, ubi demum consecratæ amplissima nanciscerentur præmia, ubi suos radios, quos in hac vita tenui saltem & effractario lumine sparserant, sanctiori fulgore explicarent. Præterea quum omnibus propè bonis, quæ hujus vitæ ornamenta & condimenta habentur, ita perfuncta fuerit Beatissima, ut, si ipsa voluisset fingere, neque plura reminisci, neque majora potuisset consequi, hoc unum restabat, ut immortalitate donaretur, quam tamen non nisi exuta mortalitate adire poterat. Ita enim quamdiu rebus humanis interfuit, secundum & æqualem rerum ante vota fluentium tenuit cursum, ut aut ipsa suis fortunis fortunam anteire, aut ipsam fortuna in amoribus ac deliciis habere videretur; Pauci sunt, quos æquus ita amavit, ut summo loco nascerentur, ut possint longo

Sanguine censeri, pictosque ostendere vultus

Majorum, & stantes in curribus Æmilianos

Et Curios.

Nostra ab eo stemmate ducit genus, quod nec antiqui-

):(3

tatis

tatis glorianec togatorum bellicorumque Heroum multitudi-
ne ulli in Saxonia nostra facile cedit & viam da-
bit. Accessere felicitatis insignia incrementa, auspica-
tissima ejus tædæ, & arctissima cum ea stirpe confar-
reatio, cujus gloriam itidem & virtutum & honorum in-
signibus conspicuam tempus ævi sui trahet comitem. Un-
de peropportunam uberius indulgendi fortuna nacta ma-
teriam, carissima quoque pignora & aureos pene partus
dedit, sic, ut cum felici Cornelii Gracchorum matre, jus
trium liberorum merita, paria & hieran fecerit. Quos enim
parentes non liberorum erectæ mentes & in lætos exsur-
gentes ortus, & paternarum maternarumque virtutum
hæreditatem legitimis adeundi tabulis à primis statim an-
nis cupidæ cum quadam admiratione delectent? Nonne
vero TVA cum primis, DOMINE Indulgentissime, ut cæ-
teros salva magnitudine jam taceam, divina & admiratio-
nis modum egressa vis ingenii Ejus lætitiis latissime fene-
stram aperuit, quum videret TE non expectato annorum
cursu acerrima quadam sapientiæ festinatione jam in primo
pubescentis ætatis flore avitas virtutes viva quasi similitu-
dine exscribere, imò longè antecellere, quum præcoci for-
tuna videret TE in magna honorum luce & theatro, ubi a-
nimi opes reipubl. demerendæ natas cum immortalī laude
explicares, collocari? Id quod in causâ fuisse arbitror, quod
ad sumam usque senectutem & indeflexam annorum ma-
turitatem vixerit, ad quam paucissimos, fatis tribunitiam
suam vim interponentibus, pertingere pro vero constat.
Senectus enim ipsi supremus felicitatis humanæ accessit
cumulus, & cum alias præcipitata ætas in pœnam vivax in
morbum degeneret, Illa tamen nihil ex senectute præter
annos sensit, & quotidie ferè juventutem & viride genu vi-
sa est resumere. Orarissimum inventu absolutissimæ feli-
citatæ exemplum ac decus! Quare quum nulla amplius
fieri possêt ad votorum summam accessio, hoc unum de-
rat, ut, quam bracteatam saltem in hac vita & perfusorio
gaudio volucrem felicitatem possederat, primis duntaxat
for-

fortunæ rudimentis & tyrociniis, eam demum solidam in altera, & æternam fortiretur. Et fortita est: idque cœlesti piæ mortis beneficio. Quam quidem hoc lubentiori sine mora animo subiit, & suum *βεβλωμε, βεβλωμε*, cygneam sanctorum vocem cecinit, quo exactius didicerat, ut vivere, sic & mori, quò curatius sciebat ipsam vitam non nisi longum esse ad mortem iter.

O felix, dubio quam non in turbine rerum

Deprendit suprema dies, sed abire paratam

Et plenam annis.

At nec mortem ejus mortem facile dixerim, quum ejus mortalitas magis finita, quam vita sit. Vivit enim & emeritis perpesitiæ hujus vitæ stipendiis voti sui damnata ibi optatis perfruitur ad invidiam felicissimis, ubi extra sortem communis periculi posita sua Hilaria, sua Matronalia celebrat, nbi iis omnibus incedit lætitiis, de quibus, quum per caliginem nobis tantum cognitæ sint, quicquid dixerimus, minus erit. Profecto si acerbius Eam lugeamus, invidere quodammodo videbimur, quod his mortis rationibus vivendi pretia vicerit, quod meliorem sui partem eò transtulerit, ubi pios suam assequi *ὄψεται*, pridem Theodosius Imperator innuit, dum *ὄψεται*, Sanitatem, exclusis cæteris titulis, suo monumento inscribi jussit. Applauderem & mactæ esse juberem hac novâ felicitate Beatissimam Animam, nisi in hoc luctu harum vocum usum pene perdidissem. Vixit igitur & suum peregit cursum, sic tamen, ut, dum naturæ corpus manserit incolume, vix unquam vivere desitura sit. Quò longius recessit ab oculis, eò firmius fedebit hærebitque nostris memoriis. Quemadmodum enim jam in vita bonæ mansuræque per Te, Tuisque illustres virtutes famæ præsumptione perfruebatur, fietiam post vitam in Te Tuisque virtutibus vivet, & velut altera Anna Perenna in omne seculum ibit sacra. Ipsa patria levem Illi sine pondere precatur terram, & ver in urna perpetuum, neque unquam Eam patietur esse intra gloriam, quia vel eo nomine ejus laudes ebuccinabit, quod

quod te ipsi post Deum unice debeat. Quamobrem quum
ipsum & Reipublicæ interfit, ut externatus animus Tuæ
Excellentiæ quam maturissimè hoc moerore exsolvatur,
dabis hoc illi, & divinæ subscribes voluntati, & ex Te Ipso
omnibus quæsitissimæ sapientiæ doctrinæq; copiis oppido
instructo optima anodina, velut ex narthecio, quod ajunt,
depromes. Atque eò facilius, credo, animus doloris avo-
camenta admittet, quò sapius cogitaverit, gaudendum
potius talem esse cælo delapsam Matrem datam fuisse,
quam lugendum, talem post diuturnum usum & fructum
Matrem fuisse amissam. Eò citius, puto, vulnus cicatricem
patietur, & coibit, quò frequentius in mentem venerit,
Eam desiderio quidem, sed non tormento suis esse velle,
& humentes quidem, sed non natantes lacrymis pensi
habere oculos. Nec mediocri necessitas, quæ interdum Sa-
pienti ante rationem est, levamento erit, si expenderit,
nos perituros peritura accipere, omnesque ad hoc sacra-
mentum esse adactos, ut ad exodium deducto vitæ mimo
morti tandem debeamus ludibrium. Et quid, quæso juvas-
set Perillustrem Parentem paucorum annorum accessio,
quum jam naturam vivendi satietate implevisset, adeo,
ut si hoc tempore suum diem non obiisset, paulo post,
quia mortalis erat, ipsi fuisset moriendum. Denique & hoc
autumo, feralem dolorem propediem mitigabit & molliet,
si apud animum haud gravatim proposueris, Eam ad tem-
pus è sinu & complexu Tui fuisse divulsam, & jam Tuos
iterum amplexus & oscula flagrantissime expectare. Quod tamen ut fe-
ro fiat, vehementer optant boni omnes, qui pro Tua Patriæque salute
quotidie votivas suspendunt tabulas. In quorum numero quum & me
cenferi intelligam, rogo Deum Opt. Max. votis conceptissimis, ut candi-
dioribus subinde solibus gravissimum luctum interpoler, & à Per-Illustri
Domo Tua omnes desultoriæ fortunæ casus averruncet, ne gravior un-
quam nuncius aures vulneret. Sic stabilem addat incolumitati Tuæ per-
petuitatem, sic rebus humanis Te diutissime in utilitatis publicæ, quæ u-
tramque paginam in Tuis facit rationibus, incrementa lætissima interese
jubeat. Sic & meas Musas in favoris Tui abundantia quasi extrema
pendentes tabula falvas fore confido, quas & usu & mancipio pridem Tu-
as indulgentiæ Tuæ devotissime iterum commendo. Dab. Lipsiæ.
d. XVII. Jul. Ao. ær. Christ. cl. s. Jo. cc. XVII.

PIÆ LACRIMARUM INFERIÆ,
 QVAS
 PER-ILLUSTRI atque EXCELLEN-
 TISSIMO DOMINO,
 D O M I N O
 IOANNI GEORGIO
 De PONICKAU,

Potentissimi Poloniarum Regis & Electoris Saxoniae in Supre-
 tionum & Ecclesiastico Senatu Praesi-

di gravissimo,
Dynaste in Pobra & Klein Opiz,

MECENATI SUO GRATIOSISSIMO,
 LLUSTREM PARENTEM

h. Tugendreich,

ex
 LOESCHEBRANDIORUM

Profapia,
 um virtutum ornamentis eminentissimam

II, Id. Jun. a. ær. Chr. clo lo CCXVII.

placidissime finitam
 acerbissime lugenti
 is addictissimæ symbolum & obsidem
 cum veneratione offert

FRIDER. LICHTENHAHNUS,
 Jur. Cult.

DELITII,
 CHRISTIANI VOGELGESANGII

